ANUL I, No. 2 — SERIA II
LUNI 25 NOEMBRIE 1940
5 LEI

MUNCITORUL LEGIONAR

Luptă şi Lumină

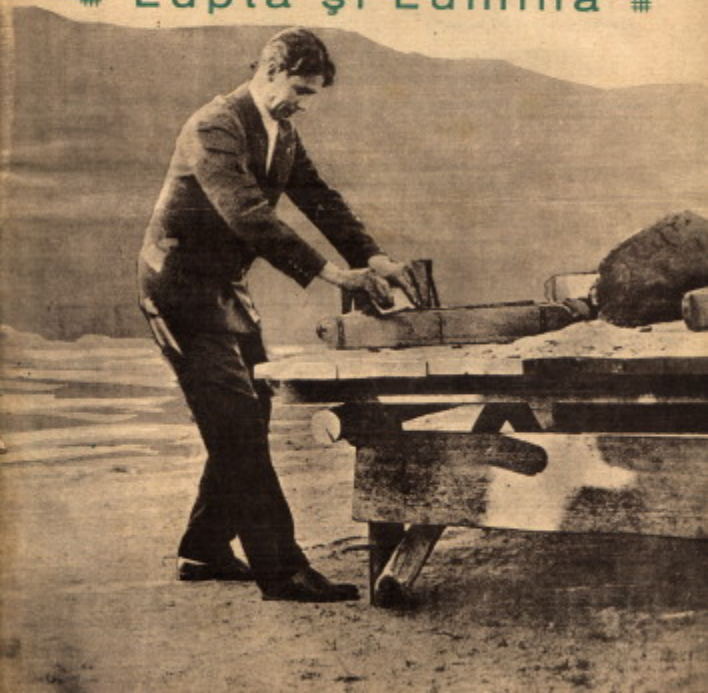

Biserica şi Muncitorii

Dece a cucerit Căpitanul sufletele muncitorilor Români? Pentru că, în lupta lui, Căpitanul a pornit dela duhovnicească mărturisire a credinţei în Dumnezeu. A fost, Căpitanul, cel mai mare duşman declarat al materialismului. Dar, a înălţat firea omenească până la picioarele Mântuitorului nostru Iisus Hristos, prin demnitatea rostului de viaţă în care a reuşit să-l încadreze pe Român. Iar, prin român, Căpitanul, a vrut să înţeleagă numai pe omul nou, omul muncii în slujba Luminii. Ceeace înseamnă apelul lui Corneliu Zelea Codreanu ca să ne întoarcem de pe drumul rătăcirilor şi al prăbuşirii, pe calea vizionară prin evlavie a strămbunilor noştri.

De aici, urma, firește, că, undeva, chemarea Căpitanului, trebuia să se încrucişeze cu o mare vrăjmăşie: concepţia cea rea despre om, despre muncă şi despre viaţă, ceeace înseamnă cu un cuvânt: comunismul.

«Impotrivindu-se răului cu binele», Căpitanul a biruit rătăcirea comunistă dela noi prin deslănţuirea virtuţilor creştine ale mişcării legionare. A copleşit prin revărsarea torentului de înţelepciune, bunătate şi adevăr. A ridicat prin demnitatea de «chip şi asemănarea» omului cu Dumnezeu, faţă de prăbuşirea bestiei marxiste care începuse să se ridice semeaţă împotriva rânduelilor voii lui Dumnezeu. A dovedit fericirea şi puterea care isvorăşte din munca închinată dragostei de Dumnezeu şi de aproapele. A apropiat pe muncitorii moderni «zidari de veacuri viitoare» de pescarii Galileii pe care Fiul lui Dumnezeu îi alesese ca Ucenici şi Apostoli ai Săi. A înfrăţit pe muncitorii cu braţele de muncitorii cu creerul şi inima şi a întocmit astfel o mare familie Legionară, care trebue să nască din nou Neamul Românesc şi să-l întărească în slujba Bisericii lui Hristos Dumnezeu.

De aceea, vedem, azi, cu negrăită bucurie pe muncitorii legionari cum trec pragul Sfintelor lăcaşuri de închinare şi, rugându-se şi împărtăşindu-se cu sfintele taine, se arată vrednici următori ai cuvântului şi pildei acelora cari rămân pentru vecie slăviţi martiri ai lui Hristos. Bucuria de a şti pe Căpitan şi pe cei căzuţi făcând parte din «Biserica triumfătoare» şi veghindu-ne pe noi cei din «Biserica luptătoare».

Muncitori, bucuraţi-vă că aţi devenit stâlpi ai Bisericii, de când, nu mai sunteţi unelte oarbe ale comunismului!

PR. ILIE I. IMBRESCU

Din gândurile Căpitanului

Ne găsim pe un drum de complectă revoluţie spirituală şi morală. In această ţară există un reazăm, un stâlp puternic în jurul căruia se produc toate schimbările, cari susţin şi garantează victoria: este Căpitanul.

In prezent, pretutindeni, se stabileşte o concepţie care pentru noi legionarii de mult este credinţă: *că totul purcede dela Căpitan.*

Nimeni nu va fi în stare să se abată dela această lege, care se înfige ca o fatalitate, ca un destin ceresc în câmpul ce desparte sfârşitul unui drum de veacuri şi începutul unei noui istorii, fără îndoială, hotăritoare pentru întreg viitorul nostru.

Aici, la această răscruce de drumuri, stau aproape sfârşitul şi începutul, blestemul şi binecuvântarea, moartea şi învierea. Peste veacuri, pornind în frunte cu Căpitanul, vor păşi toate generaţiile ce ne stau înainte. Toate planurile, toate clevetirile, toate valurile de ură şi duşmănie, întreg preavăzutul şi neprevăzutul, vor cădea la picioarele Căpitanului.

Aşa cum spune martirul legionar Dr. Ionel Banea, în cartea sa, «*Căpitanul este o piatră de hotar; o graniţă, o sabie întinsă între două lumi. Una veche pe care o înfruntă cu bărbăţie distrugând-o, alta nouă pe care o creiază, îi dă voinţă, o chiamă la lumină*».

Căpitanul a trasat şi linia de sărăcie şi bogăţie legionară. Cu puterea de intuiţie pe care o stăpânea, a pătruns adânc în legalitatea care caracterizează viaţa socială românească.

Războiul mondial a adus în ţara noastră, împotriva tuturor aşteptărilor, o inversare a valorilor, care a provocat apoi o turburare permanentă a vieţii de Stat, şi care nu putea lua sfârşit până la restabilirea unui echilibru, în primul rând spiritual şi moral.

Cum s'a ajuns la această situaţie?

1. *Din lipsa unei unităţi sufleteşti.* După unire se găseau la un loc români din diferite regimuri străine; legătura lor interioară ori cât de puternică era sufleteşte, a fost totuşi stânjenită pe teren. O spiritualitate românească încă nu se definise. Clasa conducătoare s'a arătat incapabilă de dragoste pentrucă era crescută într'o spiritualitate străină.

2. *Viaţa economică a ţării a fost cucerită de elementul jidovesc.* In timpul războiului nu s'a purtat o politică economică naţională, cum de altfel nu s'a purtat nici mai înainte. Atmosfera aceasta sprijinită şi de spiritul străin şi cu totul îndepărtat de nevoile poporului românesc, a fost foarte bine întrebuinţată de jidovi. Recunoaşterea drepturilor politice care a venit la câţiva ani după războiu, a însemnat numai recunoaşterea unei stări de fapt, fiindcă jidanii ajunseseră stăpânii ţării.

3. *Decadenţa complectă a clasei conducătoare.* Pe terenul vieţii politice apare o categorie de oameni: parveniţi prin excrocherii, lipsa de scrupule, linguşeli, cari sunt simpli intermediari, simple unelte ale elementului jidovesc faţă de conducerea ţării. Jidovii caută să ajungă conducători de drept. Jos a rămas poporul, ţărănimea şi muncitorimea, exploatată fără milă. Funcţionarii de Stat ajung şi ei la remorca politicianismului. Intregul popor trăind cu grija permanentă a zilei de mâine şi speculat de jidovi şi de clasa conducătoare, a pornit pe drumul unei sărăcii tot mai grele, in schimb bogăţiile ţării apucau drumul străinătăţii, politicianii adunau averi fabuloase. Şi sărăcirea poporului român se îndeplinea pe toate căile în favoarea poporului jidovesc şi a acoliţilor lui, politicianii cari se rupseseră dela matca românismului. Cultura naţională ajunsese pe mâna jidanilor, ştiinţa românească în agonie, comerţul înstrăinat, până şi agricultura intra prin mâini străine. Pentru această stare de lucruri sunt vinovaţi toţi oamenii politici, toate guvernele într'o măsură mai mică sau mai mare.

Lupta poporului român

Deaceea Mişcarea Legionară pornind pe drumul de ridicare a poporului românesc pe toate planurile, încercând să restabilească armonia şi echilibrul în viaţa neamului, a trebuit să se găsească în luptă cu toate forţele politice din această ţară. Indiferent dacă lupta s'a dat pe faţă sau în surdină, dacă politicienii manevrau sau nu din umbră. Pentrucă întreaga clasă conducătoare dela noi era exploatatoare sau câştigată de partea celor ce exploatau poporul, Mişcarea Legionară, ridicându-se din mijlocul poporului şi pentru popor, a însemnat în primul rând lupta poporului român împotriva propriei sale clase conducătoare. Dar din punct de vedere al tehnicei de luptă, de o parte era bogăţia personificată şi de alta sărăcia cea mai lucie, reprezentată prin poporul român. Mişcarea Legionară nu-şi putea porni lupta decât din sărăcie şi în numele sărăciei, dar ea nu pornea pentru a sărăci mai departe poporul român, ci pentru a-l ridica şi din punctul de vedere al bogăţiei materiale şi a celei spirituale la locul pe care-l merită. Mişcarea Legionară a pătruns din această cauză mai întâi, în casele oamenilor sărmani, necăjiţi şi amăriţi, acolo unde însă pe lângă întunericul neştiinţei şi sărăciei, mai licărea o cât de mică scântee de conştiinţă românească, unde mai era putere de credinţă în Dumnezeu, pentru a mobiliza toate energiile spirituale ale neamului împotriva materiei din pricina căreia sufletul românesc era înăbuşit şi poporul român exploatat fără milă.

Pe când toate partidele politice îşi câştigau voturile cu bani, într'o vreme când toată lumea credea că nimic nu se poate face fără bani, Legiunea «Arhanghelul Mihail» a luat fiinţă pornid dela icoană. Impotriva ei însă, se coalizau toţi deţinătorii bogăţiilor materiale.

«Să porneşti la organizaţie politică fără nici un ban, spune Căpitanul în cartea «Pentru legionari» era o greutate şi o cutezanţă. In acest secol, în care materia este atotstăpânitoare, în care nimeni nu porneşte la ceva cât de mic fără să se întrebe mai întâi «câţi bani are». Dumnezeu a vrut să arate, că, în lupta şi biruinţa legionară, materia nu a jucat nici un rol.

Prin gestul nostru cutezător, ne desolidarizăm de o mentalitate a tot stăpânitoare, peste veac şi peste lume.

VASILE IASINSCHI
Ministrul Muncii

Ucidem în noi o lume, pentru a înălța o alta, înaltă până la Cer. Domnia absolută a materiei era răsturnată, pentru a fi înlocuită cu domnia spiritului, a valorilor morale.

Nu negăm și nu vom nega existența, rostul și necesitatea materiei în lume, dar negăm și vom nega deapururi dreptul stăpânirii ei absolute. Izbeam, așa dar, într'o mentalitate în care viețelul de aur era socotit ca centru și înțeles al vieții. Ne-am dat seama că pe calea aceasta, a raporturilor răsturnate, între spirit și materie, am secătuit în noi orice curaj, orice putere, orice credință și orice nădejde. Singura forță morală în începuturile noastre nu am găsit-o decât numai în credința nestrămutată că plasându-ne în armonia originară a vieții — subordonarea materiei spiritului — vom putea învinge adversitățile și vom putea birui în contra puterilor satanice, coalizate în scopul de a ne nimici».

Lupta care s'a dat timp de 13 ani, nu a putut sfârși decât cu înfrângerea materiei de către spirit.

Banul a fost învins de către credință, putere de sacrificiu, dragoste. De astăzi înainte prin biruința legionară, prin biruința duhului sărăciei, care înseamnă distrugerea în noi a duhului de exploatare, poporul român va putea deveni cu adevărat bogat și va putea folosi toate marile bogății naturale ale pământului românesc. Prin biruința asupra materiei, se va asigura dreptul la viață românului, fără împrumuturi din afară destinate a fi rulate de clasa conducătoare.

REVOLUȚIA LEGIONARA

Dar prin introducerea ordinei și echilibrului în viața de Stat, prin împlinirea așa dar a revoluției legionare, românul își primește dreptatea în țara lui. Sărmanul își va primi pâinea, lumina va intra acolo unde este întuneric. Biruința legionară va aduce, sănătate celor bolnavi, rânduială în toate direcțiile, cumpătate în toate atitudinile, credință în Dumnezeu, înlăturarea câștigurilor prin fraudă și hoție. Toate acestea sunt bogății câștigate pentru poporul român, prin duhul sărăciei pe care l-a dat Căpitanul elitei legionare. Căpitanul a pornit la formarea tuturor elementelor pentru asigurarea echilibrului în viața neamului nostru.

Prin taberele de muncă, șantiere, unde se creiază din nimic sau în cel mai bun caz din sărăcie, se face școala elitelor. Camarazii din toate părțile țării și din toate categoriile sociale, învață să trăiască în armonie, să muncească și să se hrănească cu ce dă Dumnezeu, dar mai ales să înțeleagă, că prin muncă, nu numai că se poate înlătura sărăcia dar se distruge și spiritul de comoditate și exploatare. Conducătorii neamului se deprind a trăi și a lupta cu strictul necesar. Pentru prima dată în istoria neamului românesc, apare această formulă salvatoare: Curajul de a privi sărăcia în față și mai mult de a o lua ca deviză și a birui prin ea.

Dar asta mai înseamnă în acelaș timp și încadrarea noastră pe linia noului destin european, care pune munca înaintea tuturor valorilor economice.

Deci, încăodată. Legiunea aduce ridicarea săracului la rangul de om și reducerea bogatului din starea de a tot stăpânitor în rostul lui, devenind folositor și unul și celălalt societății, neamului și țării, pe calea progresului, prin Legiune.

Singurul care trebue să se apropie cât mai mult de sărăcie, în sensul moral al cuvântului, prin eliminarea din sufletul lui a tot ce poate fi exploatare, poftă de îmbogățire personală, îngâmfare și comoditate, este conducătorul, omul politic, în seama căruia cade misiunea de a organiza Statul, îmbogățindu-l și de a reglementa raporturile dintre clasele sociale, ajutându-le să-și câștige prin muncă: avere și putere, care să fie motiv de întărire a Statului și nu elemente de desagregare.

Sfârșesc cu reproducerea jurământului gradelor legionare, pe care Căpitanul l-a luat la mormântul Moța—Marin și ni l-a încredințat să-l ducem mai departe din generație în generație, jurământ care stabilește în limbajul legionar, condițiunile elitei legionare:

1. Trăirea în sărăcie, ucigând în noi poftele de îmbogățire materială;

2. A trăi o viață aspră și severă cu alungarea luxului și îmbuibării;

3. A înlătura orice încercare a exploatării omului de către om;

4. A jertfi permanent pentru țară;

5. A apăra Mișcarea Legionară cu toată puterea noastră împotriva a tot ce ar putea să o ducă pe căi de compromisuri sau compromitere; sau împotriva a tot ce ar putea să-i scadă măcar înalta linie morală.

Acesta este înțelesul sărăciei și bogăției legionare».

VASILE IASINSCHI
Ministrul Muncii

GH. CLIME

La mormântul lui Gheorghe Clime

S'a luptat cu moartea în toate prigoanele. Dârz. Românește. Și a învins.

Lipsuri, maltratări și închisori i-au fost pâinea cea de toate zilele.

Lupta îi era scopul existenții. Primejdia biciul vieții.

Nu era tulnic să hăue văzduhurile a jale sau război, care să nu fi vrăjit prezența răscolitoare, de elan a omului cu frunte de catapeteasmă și cu privire de oțel subt umbrarul sprâncenelor dace.

In fruntea studenților, a muncitorilor, în fruntea legionarilor țărani, cot la cot cu Căpitanul, a luptat în toate bătăliile, a clintit toate șovăelile, a sfruntat toate mișeliile, a cutezat toate îndrăznelile și s'a ridicat pe sine și pe ai săi pe crestele marilor vrednicii.

A îmbrățișat moartea în tranșeele Spaniei în lupta pentru cruce, dar moartea a alunecat din strânsoarea brațelor sale de urs.

Da! In luptă voinicească nu putea fi răpus. De aceia a fost ferecat în lanțuri de călăi, chinuit și flămânzit o jumătate de an în celula dela Râmnicu-Sărat și apoi ucis prin mijloacele inchizitoriale descoperite de viclenia diavolului.

Zadarnic. Gheorghe Clime, legionarul, comandantul, nu a putut fi înfrânt.

Voința lui oțelește voința sutelor de mii de cămăși verzi.

Porunca lui cu rezonanța de tunet cutremură văzduhul înălțimilor și ne călăuzește pașii spre urcușul spinos, dar sublim al biruinței. Al biruinței legionare.

CORNELIU GEORGESCU

A murit părintele Moța

S'a stins din viață părintele Ion Moța. Vajnicul apărător al drepturilor Ardealului; gazetarul de frunte care s'a coborît cu scrisul în mijlocul poporului, înălțându-l; nezdruncinatul propovăduitor al credinței legionare. Părintele din sângele căruia s'a născut un sfânt: Ionel Moța.

A suferit în viață. Inchisorile i-au sfășiat carnea, dar i-au oțelit sufletul. De luptat a avut cu ura sălbatecă a Ungurilor. Dar a biruit odată. Rămânea să birue și acum. In luptă s'a aruncat, în primele rânduri să înfrângă fărdelegea unor conducători răi care au încercat să ucidă pentru totdeauna tineretul. Și i-a înfrânt.

Sub ochii Părintelui începea să se înfiripe o țară tânără, verde, plină de credință în viitor.

Dar Dumnezeu l-a luat. Să se odihnească pe brațele raiului tâmpla încărunțită de șaptezeci și două de toamne. Pe piept să-i așternă voalurile albastre ale liniștei. Căci flacăra credinței lui a rămas zestre vie în inimele legionarilor.

Astăzi, îngenunchem smeriți, dar plini de nestrămutată încredere, la picioarele neînduplecatului Părinte al „Libertății".

O muncitorime bucuroasă de viață

Nu e destul ca un popor să fie înzestrat cu darurile minții. Fiecare cetățean trebue să aibă și un corp sănătos. Dar pe lângă corpul sănătos el trebue să împrăștie pretutindeni bucuria vieții, dorul, setea de a trăi muncind. Națiunile care duc pe umeri sarcina neîncrederii în puterile lor, nu pot înfrunta obstacolele. Fața închisă, bântuită de nourii suferințelor sau de furtunile revoltei; obrajii palizi din pricina gândurilor negre; mișcările corpurilor șovăitoare, dibuind mai mult prin întuneric, pline de îndoială; iată semne care arată că un popor ascunde sămânța boalei.

Dar împotriva acestor stafii negre trebue să luptăm din răsputeri. Întrebuințând toate mijloacele. Să vărsăm mulțumire sufletească și încredere în sufletul muncitorilor. Să-l ridicăm din mlaștina în care l'a înpotmolit un stat capitalisto-burghez avar și cu dispreț pentru muncă.

O muncitorime veșnic nemulțumită folosește scopurilor comuniștilor. De aici ei își recrutează batalioanele de complotiști și hoarde însălbătăcite pentru distrugerea civilizației. Cu aceste minți întunecate de ură ei lovesc în ușile bisericilor și în cele mai bune înfăptuiri de artă. Unelte oarbe care dărâmă totul împrăștiind în schimb nemărginirile deșertului care înspăimântă. Și comuniștii au tot interesul să le îndrepte ura și nemulțumirea împotriva culturii ca muncitorii să nu aibă timp să se gândească la crimele pe care le săvârșesc acei ce conduc revoluția roșie.

Dar această ceață deasă este ruptă depe obrazul muncitorilor în statele naționaliste. Muncitorul nu este părăsit. O grije deosebită i se dă. Nu numai plata muncii în bani, ci și plata muncii în suflet. O adevărată școală de unde se ridică dârji muncitorii. Totul este întrebuințat pentru a-l fortifica. Pentru a-l îndrăveni pe muncitorul care sapă țărâna din greu. Pe muncitorul care stă ceasuri întregi în fabrică.

In Germania această însănătoșire se face deschizându-i-se larg ușile naturii verzi și pline de viață. In timpul concediului pe un preț aproape de nimic ei străbate țara în lung și în lat. De mijloacele de transport se îngrijește statul. Automobilele vechi care sunt aruncate și nu mai folosesc la nimic sunt rechiziționate și reparate pentru a putea fi puse din nou în funcțiune. In acestea vor călători excursioniștii muncitori. Hoteluri care nu sunt frecventate de prea mulți clienți sunt puse la îndemâna lor. Corăbii care se odihnesc roase de vremi la mal sunt controlate, reparate ca mai apoi să poată fi din nou împinse în largul valurilor. Mai ales sunt folosite corăbiile cu pânze. Drumurile de fier sunt într'o largă măsură întrebuințate. Astfel că acei ce n'ar putea vedea nici odată țara dacă ar fi lăsați să călătorească cu propriile lor puteri, prin ajutorul organizației «Forță prin bucurie» își încarcă sufletul cu priveliști noi. Munții împăduriți cu strașini grele de cetină; păraie șerpuitoare care se pierd în dese lunci; piscuri înalte pe unde deabea urcă pitici arbuști și pe care greu se cațără alpiniștii; ruinele care amintesc de trecut; biserici pline de suflet; totul este gustat în timpul excursiilor.

Fabrica i-a închis o parte din lume. Obosit de lucru când ese nu are timp să o vadă. Acasă mereu are câte ceva de făcut. Și... dintr'odată nesfârșitul verde, cu soare cald, cu aer sănătos năvălind și străbătându-i vinele .Ne putem închipui lăcomia cu care soarbe din larg umflându-și nările și plămânii.

In aceste excursii făcute pe jos, cu trenul, cu automobilul sau cu vaporul, o strânsă prietenie se înfiripă. Inimi se apropie. Simțiri se mărturisesc. Deosebiri de clasă și avere dispar ca prin farmec. Națiunea se închiagă pe ciment de dragoste. Pe cărămizi de camaraderie crește puternica comunitate național-socialistă.

La întoarcere muncitorii intră din nou în fabrică. Dar câtă deosebire. Pe fața lor nu se mai văd întunecatele semne de întristare. Brazdele depe frunte au dispărut. Ochii plini de căldură îmbrățișează lumea. Parcă totul ar fi al lor. Brațele se mișcă mai repede. Lucrul este făcut cu mai multă râvnă, cu mai multă pricepere. Sunt mulțumiți și patronii. Cunoscând roadele excursiei ei le sprijină cu bani dar și cu sufletul. Nu sunt mărginiți și hrăpăreți. Au înțeles duhul nou care înfierbântă și schimbă o întreagă mentalitate.

La noi, în trecut nu s'a făcut nimic pentru muncitori. Au fost lăsați pe drumuri lucrătorii. Au fost batjocoriți. O clasă parazitară compusă din cea mai mare parte din evrei l'au stors de puteri, i-au sdruncina sănătatea în grele munci. Nu l'au ridicat la un nivel mai înalt. Nu i-au insuflat curajul și tăria de a se măsura cu vremurile protivnice. In locul traiului bun l'au aruncat în ghiarele mizeriei. Munca nu i-au protejat-o. Urmare dezastruoasă: un neam slăbit. Cea mai mare crimă. Dar se cere neapărat repararea greșelilor. Cu hotărire. Prin toate mijloacele ce ne stau la îndemână. Să sguduim pereții pământului cu voinicele coloane de muncitori legionari.

Organizația «Luptă și lumină» a luat naștere. Tocmai pentru a se pune în slujba muncitorului. Scopul ei este de a întrebuința cu folos timpul liber al lucrătorilor. E bine însă ca muncitorul singur să porneas-

că la drum. Să se gândească bine ce are de făcut. Să pornească mișcare mare de folosire a timpului liber.

Statul să-i sprijine numai năzuințele lui bine înțeles dacă sunt bune. O lege nu folosește la nimic dacă nu este izvorită dintr'o stare de fapt. Muncitorii văzând că n'au echipe de sport să se strângă și să și le facă; văzând că au nevoie de teatru pentru a se lumina: să-și înființeze cu artiști din mijlocul lor mici trupe de teatru. Statul numai să-i supravegheze și să-i îndrepte pe calea cea adevărată. In felul acesta nimic nu va fi sterp. Totul ce se va face va fi făcut cu suflet și trainic.

Văi întinse pe unde poți călători admirând crestele munților: păduri dese pe vârfuri sfârtecate de vreme; mânăstiri pline cu odoare presărate din belșug datorite evlaviei voevozilor; urme de cetăți; în sfârșit nesfârșitul cerului albastru care se reazimă de munți; toate ar putea fi gustate și de muncitorul nostru ca în alte țări. Trebue numai ca muncitorii să dorească acest lucru, statului rămânându-i în grijă de a le face înlesniri de călătorie.

Dar până atunci muncitorul legionar întinde hotărît pe caldarâmul pietros al străzilor piciorul, energic, în lungi formații de marș. Își petrece în felul acesta deocamdată timpul liber. Cântecele verzi umplu văzduhul și risipesc norii. Forța se împrăștie din belșug. Chipul lui e brăzdat de nevoi dar e mândru. Pieptul desvelit în aerul rece; privirile pătrunzătoare cu care înfruntă ziua de mâine dovedesc cu prisosință că muncitorii români își oțelesc inimile, își rup depe obraji întunericul nedumeririlor și ezitărilor, își croesc drum plin de curaj prin vitregia vremurilor. Și vrând nevrând te subjugă această imensă putere de viață, proaspătă și tânără a muncitorilor care păsesc în desăvârșite cadențe, «cu zâmbetul pe buze», spre biruință.

TEODOR ILIUT

Muncitorul legionar

I.

Capitalistul şi Comunistul

O revoluţie numai atunci aduce dreptate, când porneşte de la schimbarea înspre bine a omului. Ceeace hotărăşte cumpăna dreptăţii nu sunt teoriile fluturate de oameni, nu sunt programele, fie că ele se numese democratice, comuniste sau naţionaliste, nu este nici numele formei de stat, ci mai întâi vrednicia oamenilor, cari sunt puşi să facă dreptate

Ceeace hotăreşte în toate împrejurările este omul, iar valoarea omului atârnă de credinţa, de hotărîrea, de părerile pe care şi le-a format omul faţă de lucruri, faţă de viaţă şi de moarte, sau cum se spude concepţia lui despre lume şi viaţă.

Revoluţiile naţionaliste de renaştere a Europei, au adus mulţumirea, puterea şi dreptatea pe care nimeni nu a putut-o da până azi popoarelor, pentru că au pus la temelie două lucruri şi anume : mai întâi o nouă concepţie de viaţă pentru tot poporul şi al doilea au găsit mijne de concepţia lui despre lume şi *din mijlocul poporului*, pe cei cu adevărat vrednici pentru a conduce.

Muncitorimea din toate ţările a trăit până acum în necontenite frământări, a îndurat mai mult de cât ori cine, pe spatele ei s'au zidit palate pentru alţii şi s'au sprijinit toate huzuririle lumei şi n'a putut cu tot sângele vărsat să câştige dreptatea pe care o merită, pentru că de o sută de ani a luptat pe un drum greşit. Pentru că din vina conducătorilor ce i-a avut, muncitorimea nu s'a putut ridica din mocirla sufletească a burgheziei capitaliste ,care a exploatat-o până azi. Pentru că, cu toată lupta care a dus-o pentru dreptate nu şi-a găsit un conducător adevărat care să ridice sufletele muncitorilor la înălţimea dreptăţii pe care o cereau. Muncitorii rămânând cu sufletele în mocirla democraţiei, la concepţia de viaţă a democraţilor nu au putut câştiga nici o victorie durabilă.

Concepţia despre lume şi despre viaţă a burgheziei din veacul trecut, este aşa zisa concepţie materialistă: oamenii vedeau în lume numai bani sau mizerie. Fericirea consta în bogăţie şi plăceri lumeşti. Scopul vieţii este după materialişti de a obţine plăcerile lumeşti. Şi pentru a le obţine nu e nevoie de cinste, de muncă, de onoare; toate mârşăviile dacă pot aduce plăceri sunt admise şi sunt drepte. Astfel burghezia exploatatoare vorbea în numele democraţiei, adică în numele poporului exploatând pe de altă parte fără cruţare muncitorimea şi poporul. Şi pentru că popoarele cu toată răbdarea cu care îndurau, râvneau din inimă să scuture jugul, să folosească singure rodul muncii lor, democraţiile tot cântau mereu de «libertate» şi le exploatau în numele «libertăţii», «fraternităţii» şi «egalităţii». Pe de o parte democraţii îşi făceau socoteala că orice libertate haotică nu poate duce decât la haos şi în acest haos cine e mai puternic, cine e mai bogat poate exploata în linişte. Pe de altă parte însă când cei oropsiţi îşi strângeau rândurile, când muncitorii îşi cereau drepturile, democraţii se ridicau val vârtej împotriva libertăţii acesteia care pentru ei însemna «readucerea barbariei evului mediu», «distrugerea libertăţii popoarelor». Dorul de libertate al muncitorilor era înfrânt cu tunurile. Democraţii vorbeau de «egalitate», dar asta însemna numai egalitatea cu cei mari. Nu era vorba de egalitate cu poporul de muncitori. Democraţii vorbeau de «fraternitate» dar fraţii erau numai bancherii şi exploatatorii francmazoni şi jidovi.

Pentru a face dreptate poporului deci, nu interesează *în numele cărei formule se face* dreptatea. Nu interesează *cum* vorbeşti despre dreptate ci *cum o faci*. Când e vorba de dreptate pentru cei mulţi, întrebarea este dacă oamenii puşi să o facă, dacă *conducătorii* trăesc cu tot sufletul pentru dreptate şi dacă sunt destul de vrednici, de hotărîţi, şi dacă au destul bun simţ pentrucă mijloacele cele mai potrivite pentru a se face dreptate se găsesc întotdeauna, pentru cine e hotărît să o facă.

In schimb şi formulele cele mai bune sunt bune numai în mâna unor *oameni* buni. Din mâna celor răi nu poate eşi nimic bun. Ei compromit şi cele mai frumoase gânduri, în mâna lor se prăbuşesc cele mai frumoase planuri.

Acesta este cazul socialismului şi comunismului. Politica muncitorimei fiind luată în antrepriză de socialiştii evrei, a fost dusă pe un drum de moarte. Pentru că rasa evreească nu poate fi decât exploatatoare. Ea nu a fost nici odată în stare să lupte pentru dreptate. Evreul nu e capabil decât de ură, distrugere şi exploatare. Doctrina comunismului fiind făurită de evrei nici nu se putea *baza pe dragoste, pe muncă şi pe onoare*.

Dimpotrivă, Karl Marx vorbeşte numai instinctelor de distrugere a omului : «Proletari din toată lumea uniţi-vă, voi nu aveţi nimic de *pierdut*, nu aveţi de cât de *câştigat*».

Marx a înţeles foarte bine spiritul hrăpăreţ şi exploatator al democraţilor de pe vremea sa pentru că acesta era tocmai spiritul jidovesc care cuprinsese toată lumea. Marx a înţeles ce vrea să spue libertatea democratică, pentru că formula «libertate, egalitate, fraternitate» este de origină francmazonică şi jidovească, dar ca evreu nici el nu s'a putut ridica la o concepţie mai înaltă creatoare de dragoste, nu a putut eşi din mocirla materialismului jidovesc. Ca evreu nu se putea ridica de cât împotriva dragostei, uitând de muncă şi onoare. Ca evreu nu se simţea legat cu nimic de odoarele pe care le-au moştenit popoarele din trecut, de istoria lor, de cultura şi de religia lor, nu se simţea legat nici de munca lor. Deaceea s'a ridicat şi a cerut muncitorimii să distrugă toată moştenirea lăsată de la strămoşi. După Marx erau vinovate de nedreptatea ce se făcea muncitorilor, până şi zidurile de biserici şi mănăstiri clădite tot cu truda a milioane de muncitori.

Atât de mare era mizeria muncitorului încât nici el nu a putut înţelege că vina o poartă numai spiritul jidovesc de exploatare care cucerise până şi pe slujitorii bisericii. La glasul lui Marx, ei s'au ridicat până şi împotriva bisericii.

Şi mai departe, pentrucă jidanii nu au o ţară a lor şi sunt răspândiţi pe tot pământul, Marx a cerut muncitorilor să se ridice împotriva

tuturor Statelor și să clădească un Stat Jidovesc universal, în care acumulile cu decrebitele lor naturale, vor băgat în sista turme imense păstorite de Israil. Marx nu a putut lupta împotriva aşa zisei libertăţi democratice, dimpotrivă a susţinut-o, căci s'a dovedit, această libertate, a fi calea cea mai bună prin care e cată bine organizată să poată manevra și exploata în voia mulțimile oarbe.

Cele două concepții așa dar, capitalismul și comunismul se aseamănă ca două picături de apă, pentru că pornesc amândouă de la același fel de a privi lumea și viața. Ideia de temelie este distrugerea și exploatarea. Arma cea mai întrebuinţată este minciuna. Democraţii și comuniştii nu vorbesc de cât de libertate, drepturi, fericiri viitoare cu toate bunătăţile pământului, ca și când nu ar trebui să existe și disciplină, și datorii și muncă. In Statul democratic muncitorul devine sluga burghezului capitalist, în Statul comunist e sluga veșnică a «tovarășului» comisar evreu cocoțat în fruntea muncitorilor creștini, devine sluga veșnică a Statului, care stăpânește ca un capitalist mult mai puternic împotriva căruia nu există opoziție.

Atât pentru exploatatorul capitalist cât și pentru cel comunist singurul scop al vieții sunt bunurile acestei lumi. Toate mijloacele pentru a ajunge la ele sunt bune.

Atitudinea sufletească și la capitalist și la comunist, este ura. Ura între clasele sociale, ura între frați. Burghezul exploatator disprețuește tot ce nu e burghez. Muncitorul comunist urăște tot ce nu e din clasa lui. Munca însăși e urîtă și disprețuită. Nu există în democrație și comunism o concepție creatoare a muncii.

Muncitorul comunist nu se mândrește cu munca lui, el visează mereu la huzuriri și la exploatarea altuia și și-ar schimba ori când locul cu un capitalist. Nu se va da nici când într'o parte de la bucuriile lumești.

Capitalistul disprețuește munca, și în special munca manuală este pentru el o rușine. Muncitorul comunist simte apăsarea acestei rușini. Lui însuși îi e rușine de munca lui, de opera mâinilor lui pe care e gata să o distrugă fără nici o remușcare. Deaceea muncitorul comunist în loc să se gândească la îmbunătățirea muncii, se gândește mai degrabă la acapararea posturilor de conducere unde crede că va scăpa de muncă. Ori, această atitudine sufletească e atât de disprețuitoare încât împotriva ei a trebuit să ia măsuri însăși Statul comunist. Efectul acestei atitudini însă, a lăsat urme pentru totdeauna în acest Stat, unde în locul dragostei de muncă a trebuit să se declare munca obligatorie. («Cine nu lucrează nu are dreptul să mănânce» Trotzki).

Dar asemănările între democrația capitalistă și comunism, merg și mai departe în atitudinea față de biserică, de familie, de societate. Burghezul nu iubește biserica, pentru el nu există Dumnezeu. Pentru că burghezul nu are putere de credință, el este laș și slab sufletește. Chiar dacă se duce la biserică o face ca fariseul, pentru a se putea arăta în fața lumii ca om cu putere de credință și cu suflet mare.

Comunistul e mai sincer: el luptă împotriva bisericii pe față. El o declară de-a dreptul că nu crede în nimic, decât în bucata de pâine, care-l ține de azi pe mâine. Părerea lui este, că între om și animal nu e nici o deosebire. La muncitorul comunist nu e vorba însă de lașitate, sufletul lui e cuprins de ură. In el nu încape Dumnezeu, care e dragoste. Ura însă pe care jidanii au întipărit-o comunismului, face cu timpul muncitorimii o educație a lașității, care se întoarce întotdeauna împotriva comunismului. Ori unde s'au înfruntat naționalismul cu comunismul, a învins întotdeauna naționalismul, căci dragostea aduce pretutindeni și curaj și putere de jertfă mai mare. Ura jidanilor împotriva lui Hristos, a fost semănată în comunism. El s'a îndreptat împotriva culturii și civilizației creștine. A distrus opere cari nu se vor putea reface niciodată.

Pentru exploatatorul capitalist legăturile familiare sunt o povară. Copiii și nevasta cer pâine, cheltuială. Familia nu e un lucru care poate fi exploatat, dimpotrivă ea te exploatează. Chiar burghezii bunicari, se gândesc la copiii lor, iau toate măsurile pentru a avea cât mai puțini copii, pentru a le lăsa lor, o moștenire cât mai mare și un trai cât mai fericit. Nu interesează dacă neamul moare din lipsă de copii.

Comunistul ajunge pe altă cale la distrugerea familiei. Familia e o pacoste pentru care trebue să muncească, un jug care-l obligă, zice Marx, să fie sclavul obiceiurilor trecutului, care pentru că nu sunt jidovești, trebuesc desființate.

Burghezul capitalist, vorbește de naționalism și de neam, dar nu le servește ci le exploatează. Comunistul luptă deadreptul împotriva neamului.

Aşa dar, în atitudinea lor față de toate aspectele vieții, burghezul exploatator nu se deosebește de comunist, decât în formă. In fond ei sunt doi flămânzi care se războiesc pentru aceiaşi bucată de pâine.

Deaceia azi, când popoarele se ridică și-și cer din nou dreptul la viață, atât capitalismul exploatator cât și comunismul distrugător, dispar pretutindeni în fața marșului triumfător al dreptății. Toate crizele, toate nevoile din ultimul timp, toate suferințele popoarelor și în special a muncitorimii, își au originea în sufletul hrăpăreț și plin de ură ale burghezilor capitaliști și a la comuniștilor.

Acolo unde s'a introdus ordinea naționalistă a dispărut și exploatarea muncitorului și lipsurile și crizele. A dispărut foamea și mizeria pentru că a fost înlăturat exploatatorul burghez și distrugătorul iudeo-comunist.

Pe această linie, pentru a păstra truda strămoșilor noștri în fața barbariei spiritului jidovesc se ridică, azi până la om, muncitorul legionar.

GEORGE MACRIN

Muncitor Legionar

Să strângem pământ!
Zid gros
Să clădim în isbeliști de vânt
Pentru crezu-ne nou
Dar cu aspru ecou
Din străfund de pământ.

Pe trepte de munți —
Pas greu
Să urcăm spre văzduh noi cei
mulți
Și flămânzi și desculți,
Să croim fulgerând
Cer de gând
Pe lungi creste de munți.

Cu brațe de fier
Nou venc
Muncitor, legionar,
Să-l urcăm pân' la cer
Pe-a pieptului vreri,
Peste-al vremii hotar,
Peste-a noastre poveri
Muncitor legionar.

TEODOR ILIUȚ

Legea care ne trebue

Românizarea personalului din întreprinderi a fost cea mai ocolită problemă în ultimii zece ani, cea mai «delicată», întrucât nimeni n'a avut curajul s'o rezolve așa cum cereau aspirațiile neamului nostru, așa cum dictau imperativele vremii. Toți oamenii politici cari au ocupat fotolii ministeriale în diferite cabinete, toți înalții demnitari învestiți cu calități și ranguri de seamă, toți aceștia s'au ferit de problema românizării personalului din întreprinderi, lăsând-o în seama celor ce-i urmau, cari la rândul lor o lăsau moștenire altora. Teama aceasta de care au dat dovadă toți fruntașii regimurilor politice de odinioară, își avea explicația în faptul că țara noastră trăia sub influența intereselor iudeo-masonice, reprezentate cu multă pricepere în mai toate manifestările de viață ale Nației. Impotriva intereselor iudeo-masonice nici un om politic nu se simțea în stare să se ridice, nici o «personalitate» românească nu s'a încumetat să se opună. Era prea puternic capitalul jidovesc din întreprinderile aflate pe teritoriul românesc, ca să încerce cineva să-i reziste. Avea prea multe ramificații acest capital, încât foștii noștri oameni politici mai de voie, mai de nevoie nu puteau scăpa de tentețiile lui. Din aceaste cauze, ca și din altele cu caracter pur politic, mai mult de 80 la sută din întreprinderile din România ajunseseră în mâinile jidovilor. Conducerile erau jidovești, personalul jidovesc, — românii neavând ce căuta în mijlocul lor. Pericolul acestor întreprinderi devenind, așa dar, mai mult decât amenințător. Interese privind până și apărarea națională nu mai erau în siguranță. Singură Națiа își dădea seama de urmări. Pentru ea și cu sprijinul ei trebuia să se purceadă la naționalizarea întreprinderilor. Acest lucru nu s'a făcut și așa după cum arată d. V. Iascinschi, ministut fi curmată o stare de lucruri asociale, în expunerea de motive care însoțește decretul lege publicat recent cu privire la românizarea întreprinderilor «statisticile oficiale dovedesc că, în ultimii patru ani, cu toată avalanșa de legi așa zise de românizare, personalul întreprinderilor n'a fost naționalizat nici cu 1 la sută».

Este, deci, clar în ce situație se găseau întreprinderile din România la venirea actualului regim. Numai procedânduse fără întârziere, a putut fi curmată o stare de lucruri anormale. Este ceiace s'a și întâmplat datorită decretului lege menționat, din care desprindem următoarele:

V. D.

Afară cu evreii din întreprinderi

ART. 1. — Toate întreprinderile civile sau comerciale, de orice natură, aparținând persoanelor fizice sau persoanelor juridice, cu sau fără scop lucrativ precum și asociațiunile, fundațiunile și stabilimentele de orice fel, nu vor putea avea în serviciul lor, salariați evrei, decât în condițiunile prezentului Decret Lege.

Se exceptează instituțiunile evreești cu caracter strict religios sau cultural.

ART. 2. — Intreprinderile, asociațiunile, fundațiile și stabilimentele prevăzute la art. precedent, sunt obligate să concedieze salariații evrei până la 31 Decembrie 1941, la datele ce se vor stabili prin decizii date de ministerul Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale, publicate în Monitorul Oficial.

ART. 3. — Salariații evrei concediați în temeiul prezentului Decret-Lege, au dreptul de a fi întrebuințați pentru lucrări de utililate publică, după normele ce se vor stabili prin jurnalul Consiliului de miniștri.

ART. 4. — In vederea acoperirii sarcinilor creiate prin art. 3 din prezenta lege, precum și a altor cheltueli necesitate cu aplicarea acestei legi, toate întreprinderile, asociațiunile fundațiunile și stabilimentele prevăzuzte la art. 1, indiferent dacă au sau nu în serviciul lor salariații evrei și care au mai mult de 5 salariați, sunt obligate la plata unei contribuțiuni de 1 la sută calculată la totalul salariilor plătite tuturor salariaților. Această contribuție este datorată dela data intrării în vigoare a prezentului Decret-Lege și se va plăti de către întreprinderi, asociațiuni, fundațiuni și stabilimente la Casele de Asigurare, deodată cu contribuția suplimentară de 1,20 la sută prevăzută de art. III din legea Asigurărilor Sociale, prin aceiași listă de plată, în același mod și sub aceleași sancțiuni prevăzute de menționata lege.

ART. 5. — Se consideră salariat în înțelesul prezentului Decret Lege orice persoană care în schimbul unui salariu, prestează un serviciu, indiferent dacă acesta este manual sau intelectual, precum este personalul de conducere, cu excepția patronului întreprinderii, — cel administrativ, technic, de specialitate sau muncitoresc, oricare ar fi modul de salarizare și indiferent de durata sau condițiunile de prestare ale serviciului.

Sunt asimilați salariaților: ucenicii, practicanții precum și cei cari lucrează pentru patron, fără a primi vreun salariu.

In caz de împiedicare și numai pe durata ei, patronul poate fi reprezentat în atribuțiunile lui de un membru al familiei sale.

Sunt considerați membrii ai familiei în sensul acestei legi soțul și copiii precum și ascendenții.

Cine nu intră în prevederile legii

ART. 6. — Sunt evrei în înțelesul legii de față, acei născuți din ambii părinți evrei sau numai din tată evreu, indiferent de religie.

Copii naturali urmează condiția juridică a mamei.

ART. 7. — Nu intră în prevederile articolului precedent:

a) urmașii direcți ai voluntarilor invalizilor și morților din războiul pentru independență din 1877, dacă actualmente sunt creștini;

b) invalizii din războiul de întregirea neamului;

c) orfanii rămași de pe urma celor

căzuți în războiul pentru întregirea neamului din 1916—1918.

ART. 8. — Prin derogare dela dispozițiunile dreptului comun și legilor speciale de reglementarea muncii, salariații evrei concediați în temeiul acestei legi, nu vor putea pretinde și avea dreptul la alte despăgubiri, de orice fel derivând din faptul concedierei, decât cele prevăzute în legea de față, după cum se specifică mai jos:

1. Salariații evrei cari vor fi concediați în prima lună dela data publicării prezentului Decret Lege, vor primi dela întreprindere o despăgubire globală cum urmează:

a) cei cu o vechime în serviciu până la 5 ani inclusiv, vor primi echivalentul salariului pe 15 zile;

b) cei cu o vechime dela 5—10 ani inclusiv, vor primi echivalentul salariului pe una lună;

c) cei cu o vechime dela 10—20 ani inclusiv, vor primi echivalentul salariului pe două luni;

d) cei cu o vechime de peste 20 ani vor primi echivalentul salariului pe trei luni.

2. Cei concediați în a doua lună, vor primi jumătate din drepturile celor specificați la punctul 1, lit. a, b, c și d.

3. Cei concediați în a treia lună vor primi a treia parte din drepturile celor specificați la punctul 1, lit. a, b, c și d.

4. Cei concediați după a treia lună n'au dreptul la nici o despăgubire.

In nici un caz, despăgubirile globale prevăzute în acest articol, nu vor depăși suma de 60,000 lei, pentru fiecare concediat în parte.

Despăgubirile de mai sus vor fi calculate la salariul avut la data de 1 Septembrie 1940.

Intreprinderile, asociațiunile, fundațiunile și stabilimentele, nu pot acorda salariaților, nici un fel de despăgubiri, sub nici o formă peste cele stabilite în prezentul articol, nici înainte, nici după concediere.

Nerespectarea dispozițiunilor prevăzute în acest articol, se vor constata de organele prevăzute de art. 12 și 26 din prezenta lege și se vor judeca de instanțele prevăzute de legea Jurisdicției Muncii.

In cazul abaterilor prevăzute de al. precedent, întreprinderea va fi obligată să plătească în folosul Fondului prevăzut la art. 4 din prezenta lege, o amendă egală cu de 10 ori suma echivalentul plătit în plus.

ART. 9. — Locurile devenite vacante, prin aplicarea prezentului Decret Lege, sau din orice alte motive vor fi complectate cu români, alții decât evrei, prin oficiile de plasate ale Ministerului Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale, dându-se preferință refugiaților din teritoriile evacuate, înscriși la Comisariatele respective precum și funcționarilor aparținând cadrului disponibil.

Activitatea corpului muncitoresc legionar în cursul lunei Octombrie 1940

Circulara No. 7

In luna Octombrie 1940, garnizoana Bucureşti din Corpul Muncitoresc Legionar a avut una dintre cele mai rodnice activităţi.

Au funcţionat în cursul lunei 1377 de cuiburi cu 13.121 de membri. S'au ţinut 5406 şedinţe de cuib cu 43.793 de prezenţi şi 160 de şedinţe des ecţii şe sectoare.

Totalul cotizaţiilor a atins suma de lei 464.236, cel al donaţilor suma de lei 556.678. Muncitorii Legionari au prestat pentru Legiune în cursul lunei Octombrie 25.729 ore de lucru. Au executat 17.613 ore de Gardă. 314.177 km. marş.

S'au vândut imprimate în valoare de 1.229.195 lei.

Pirntre cele mai importante realizări ale garnizoanei Bucureşti se citează următoarele:

I. S'a ajutat cu suma de 75.000 lei familiile legionarilor căzuşi.

II. S'au înfiinţat prin strădania Muncitorilor Legionari:

1. Depozite de lemne.

2. Următoarele măcelării pentru muncitorii săraci:

a) Măcelăria din Hala Şerban;

b) Măcelăria din Hala Colentina;

c) Măcelăria din Hala Griviţa;

d) Măcelăria din Piaţa 13 Septembrie;

e) Măcelăria din Hala Bucureştii Noui;

f) Măcelăria din calea Dudeşti 213.

3. Depozitul de alimente din str. Ileana Cosânzeana Cartierul Rahova.

4. Cooperativele:

a) Coperativ deîncălţăminte din Fund. Mistreţului 2.

b) Cooperativa S. T. B.

c) Cooperativa dela Timpul.

d) Prăvălie pe şos. Vitan.

e) Prăvălie de alimente şi zarzavaturi pe str. Foişor.

III. S'au înfiinţat următoarele Cantine pentru muncitori:

1. Cantina dela fabrica textilă «Apreta».

2. Cantina dela tăbăcăria «Talpa-Popeşti».

3. Cantina dela fabrica «Talpa».

4. Fabrica din str. Dristor 69.

5. Cantina dela fabrica «Delea Veche» str. Călăraţi.

6. Cantina dela fabrica Malaxa.

7. Cantina dela Societatea de Radio-Difuziune.

IV. S'au deschis 2 cinematografe C. M. L. pe b-dul Brătianu şi Axa pe b-dul Elisabeta.

V. S'au înfiinţat atelierele care urmează:

a) Atelierul fotgorafic în calea Victoriei 52;

b) Atelierul de artă decorativă;

c) Atelierul de reparat aparatele de radio.

VI. S'a înfinţait o şcoală de operatori legionari.

VII. S'au întreţinut 30 de copii ai concentraţilor săraci.

VIII. Sa mai făcut un şanţ de 300 de metri, un drum de 400 m., s'au reparat fântâna şi casele muncitorilor săraci dela periferii.

CAMARAZI MUNCITORI,

In luna Octombrie, aţi învins în toate bătăliile la care aţi luat parte. Astăzi ştiu toţi:

Corpul Muncitoresc Legionar este o forţă de nebiruit.

Luna Noembrie va trebue să fie o dovadă şi mai puternică de muncă şi dragoste legionară.

Deaceea vă strig:

Mereu la luptă pentru înălţarea şi întărirea Patriei.

Trăiască Legiunea şi Căpitanul.

Cd. Corpului Muncitoresc

Legionar

DUMITRU GROZA

In prag de iarnă

Mişelnice mâni ne-au sugrumat conducătorii; ani de prigoană au presărat pământul ţării cu mii de morminte. Mii de copii orfani, de părinţi fără reazăm, de soţii fără sprijin.

E ceasul vostru muncitori ! La luptă cu vitregia timpurilor! Martirii Legiunii vă privesc din morminte. Fiţi nădejdea, fiţi reazămul familiilor lor.

Trădarea a muşcat adânc din trupul ţării. Pământul voevodal al lui Dragoş şi al lui Ştefan cel Mare a fost părăsit şi dat pradă urgiei streine. Sute de mii de români s'au refugiat în faţa puhoiului şi şi-au căutat adăpost printre noi. Iarna şi mizeria îi pândesc nemiloase.

Fiţi voi, muncitori, balsamul durerilor lor. Infrăţiţi suferinţa voastră cu a lor, îmbinaţi nădejdile voastre cu ale lor.

Pământul ţării trădate s'a cutremurat de ruşinea trecutului. Sute de palate în cari a domnit îmbuibarea, dar şi mii de căsuţe nevoiaşe s'au rostogolit la pământ. Zeci de mii de români necăjiţi au rămas fără cămin din cauza blestemului de sus.

In pragul celei mai cumplite ierni voi, legionarii muncitori, cu fruntea sus şi braţul oţelit, priviţi încercările în faţă, nu şovăiţi o clipă ci, cu gândul la toate jertfele legionare, porniţi cu vitejie la clădirea din temelie a României legionare.

CORNELIU GEORGESCU

Credința în Dumnezeu

Dragi muncitori,

Voi, muncitorii, sunteți mai mari la suflet, mai drepți, mai aproape de Dumnezeu, decât noi. Pentrucă voi sunteți mai săraci, mai flămânzi, mai încercați de necazuri. Pentrucă voi munciți. Chiar dacă nu munciți toți din dragoste, ci uneori din obligația, din nevoia de a câștiga blestemata bucată de pâne, voi munciți. Și munca e cea dintâi poruncă pe care a dat-o Dumnezeu omului, atunci când l-a isgonit din rai: «în sudoarea frunții îți vei câștiga pânea cea de toate zilele»!

Voi îndepliniți, cei dintâi, fără murmur, această poruncă sfântă.

De aceea voi sunteți mai aproape de Dumnezeu. Și de aceea sunteți mai mari.

Și nimeni pe lume, nu poate fi mare în afara acestei legi a muncii. Căci numai munca îl face pe om: bun, înțelegător, săritor la nevoile fraților săi, cinstit, iubitor de pământ și de neam, jertfitor pentru neam și Patrie.

Dacă ne-am întreba, în deplină curățenie sufletească, de ce Dumnezeu a dat omului isgonit dela el, porunca muncii, și nu altă poruncă, am găsi răspunsul în grabă, luminos ca o bucată de soare: Dându-ne porunca muncii în sudoare, Dumnezeu ne-a dat mijlocul prin care să ne putem întoarce, din nou, la El. Ne-a dat arma cu care să biruim necazurile din cale, păcatul din noi. Cu care să biruim dușmanii cei mai grozavi ce ne-ar zăgăzui drumurile și însuși iadul.

Așa dar, voi muncitorii, aveți acest mare noroc de a fi aproape de Tatăl ceresc, prin chiar felul cum trăiți. Și, cu toate acestea, dușmanii muncii, exploatatorii voștri sălbateci, fără inimă și fără credință, jidanii cari L-au omorît pe Iisus, fiul lui Dumnezeu, v'au învățat și continuă încă să vă învețe, până ce nu-i vom strivi ca pe șerpi, că nu există Dumnezeu. Și vă învață aceste lucruri, pentru a vă putea robi, pentru a vă putea suge sângele fără milă, pentru a putea pune ei mâna pe bogățiile pământului ce vi-l-a dat Dumnezeu ca să-l lucrați și să trăiți din el, lăudându-L și preamărindu-L în veac.

Dar voi credeți în Dumnezeu! Pentrucă voi munciți și mâinile voastre, arse și bătătorite, Îl mărturisesc. Îl mărturisesc mai mult decât toate vorbele din lume.

Peste toate greșelile și rătăcirile prin cari ați trecut, nu din vina voastră ci din marea vină a conducătorilor de până ieri ai neamului nostru, voi sunteți aproape de Legiune, chiar în Legiune, sub scutul drept și sfânt al Căpitanului și al lui Ionel Moța. Al lui Ionel Moța care s'a dus să moară pentru Hristos, să mărturisească și să dovedească lumii necredincioase, și chiar jianilor, că Dumnezeu există. Da, Dumnezeu există! Să nu-l credem pe Moța, care și-a dat viața pentru El? Dar, să-i credem pe câțiva ticăloși, pe câteva scursuri ale omenirii, cari Îl neagă numai pentru a putea trăi în lux și desfrâu, furând munca și sufletul altora?

Deaceea, dragi muncitori, să credem în Dumnezeu! E nevoe numai să vă întoarceți, din nou, cu fața către El și să-L chemați prin rugăciune, prin cinste și dra

(Urmare în pagina 25)

Credință în Dumnezeu

(Urmare din pagina 6-a)

goste, în casele, inimile și mințile voastre. Să-l aveți mai prezent, mai aproape ca până acum.

Cu Dumnezeu, sub îndemnul de Arhanghel al Căpitanului, voi, armata muncii veți deveni armata lui Dumnezeu. Și cu El în fruntea voastră, veți birui toți adversarii, toate păcatele de care suferiți, și voi și țara noastră sfântă.

Când vă veți ruga cu adevărat lui Dumnezeu, munca vă va fi mai ușoară, mai rodnică, pâinea mai dulce, traiul mai senin.

Fără căldura credinței în Dumnezeu, pâinea oricât de caldă și albă, e rece și lutoasă. Amară. Traiul, chin. Casa, închisoare. Aproapele, dușman. Munca, pedeapsă, și povară. Mergând în lume și 'n viață cu El, veți fi veșnic biruitori. Și odată cu voi și neamul românesc.

Adversarii asupritorii, călăii, se vor risipi în fața voastră, ca negura la apariția soarelui.

Se vor risipi.

Pentrucă sunteți aproape de Dumnezeu, vi se cere astăzi să porniți lupta pentru a reîncreștina neamul acesta, pentru a reîncreștina chiar pe cei cari v'au lovit, v'au furat și v'au omorît căpeteniile.

Va fi o mare cinste pentru voi, o mândrie fără seamăn, să dovediți, becisnicilor, necredincioșilor, filosofilor, liber-cugetătorilor, tuturora stârpiturilor acestora, cu inima goală că Dumnezeu există.

Și că deaceea voi v'ați înrolat în Legiune, sub comanda Căpitanului și a lui Ionel Moța. Să faceți o țară mare. În care să mănânce toți când este și să rabde foame, toți, când nu e. O țară în care să se muncească în sudoare, fără răgaz, cu dragoste. În cântec. Pentrucă numai în muncă și cântec, în suprema dreptate și dragoste pentru oameni, numai în munca pentru neam și Patrie, Dumnezeu poate fi mărturisit, poate fi prezent.

Muncitori! Strigați tuturor, din adâncurile piepturilor, prin dogoarea privirilor iluminate de credință: Dumnezeu există. Căci legionarii vor să facă din România cea dintâi țară a lui Dumnezeu.

VASILE POSTEUCĂ

Cutremurul!

In noaptea aceea de groază din 9 spre 10 Noembrie, prin întunericul care par'că anume se lăsase, au început să străbată din mahalaua mea, țipete disperate, vaiete și un cuvânt care și acum îmi sună ca o spaimă în urechi: Cutremurul!

Era în adevăr înfricoșător: In pământ clocotea cu mare sgomot un cazan gata să se crape, casa-mi trosnea din toate încheeturile și juca în toate părțile, iar din tavan curgeau tencueli și cărămizi din ce în ce mai bogat. Pe uliți oamenii înălțau rugăciuni, băteau mătănii. Mi se părea că-i sfârșitul pământului.

A doua zi, prin oraș palatele mari care priveau în jos cu batjocură la Sf. Biserici, ca și cum omul ar fi mai mare decât Dumnezeu, erau multe crăpate, deslânate, iar un bloc cu 12 etaje s'a turtit în capul tuturor celor ce locuiau înlăuntru sfârâmându-i așa precum ai slei o muscă sub talpă.

De prin alte orașe vin vești și mai îngrozitoare. La Panciu n'au mai rămas decât 3 case în picioare îngropând și acolo destui în ruine. In alte orașe a fost mai slab dar totuși multe biserici, școli și case au fost puse la pământ.

INVAȚAȚI SEMNELE TIMPULUI

Așa precum cunoaștem când se face seară, dimineață sau când se apropie primăvara, tot așa trebue să cunoaștem și semnele trimise de Dumnezeu.

Oridecâteori Dumnezeu a bătut neamul omenesc pentru păcatele lui, a trimis mai înainte semne. De pildă: Inainte ca Dumnezeu să dea potopul a poruncit lui Noe să facă o corabie, care era un semn destul de vădit. Totuși oamenii n'au crezut până în ziua prăpădului.

Inainte de sfărâmarea Ierusalimului s'a arătat pe Cer un palos, care sta atârnat deasupra cetății.

Nourii pe cer se arătau ca niște oștiri dușmane gata să se încaere. Candela din templul lui Solomon care nu se stinsese niciodată dela zidire, s'a stins dela sine.

Din altar, se auzeau gemete și tânguiri, iar pe stradă a apărut un om pe care nimeni nu-l cunoștea și care striga pe străzi: «Vai de tine Ierusalime, vai de tine!»

Oamenii tot n'au crezut însă până ce urgia Romanilor au spart zidurile și-au ucis atâția oameni încât se făcuseră dealuri de cadavre și se înroșiseră apele de sânge.

Cutremurul de anul acesta este tot un semn dela Dumnezeu, prin care Părintele cel Ceresc ne dă:

TREI INVAȚAMINTE

Intâi. Cât de mare este Dumnezeu. Intreaga natură, întreg universul se frământă. Pământul cât este el de mare era nimica, în fața puterii Lui. Aș vrea să vadă orbii cari zic că nu-i Dumnezeu sau care zic că natura este totul că iată natura își are stăpân.

Natura e numai făptura mâinilor Lui pe care El o poate sfărâma așa precum fărâmițăm noi o frunză între degete.

Al doilea. Cât de mici suntem noi oamenii. Aș fi vrut să stau de vorbă cu cei necredincioși, cari trec fluerând pe lângă Sf. Biserică, înjură de toate cele sfinte, batjocoresc preoții, etc. In noaptea aceea de groază și disperare aș fi vrut să-i rog: «Hai arătați-vă vitejia. Luați-vă la luptă cu Dumnezeu și-L învingeți ca să arătați și la alții că necredința voastră stă în picioare.

Dar ce văd?! Voi dați fuga afară și vă ascundeți îngroziți din fața Lui. Sărman ticălos, nenorocită făptură omenească, măcar acuma trezește-te din nebunia ta!

Al treilea. Inainte de a se reprezenta o piesă pe scena unui teatru se face înainte o repetiție generală și dacă totul merge bine, îi dă drumul. Acest cutremur a fost o repetiție generală ca să vedem noi înșine, cum suntem pregătiți pentru sfârșitul lumii.

Am vizitat răniții din spitale. Nu erau unii spovediți și împărtășiți dela botez. Cei mai mulți și-au petrecut ziua fără rugăciune, Duminica fără Sf. Biserică, anul fără spovedanie și împărtășanie și astfel i-a prins nenorocirea morți sufletește.

Am vizitat morga. O vedenie îngrozitoare: capete sfărâmate, mâini și picioare rupte, trupuri expuse goale, schilodite, arse și stâlcite cum n'am mai văzut niciodată. Totuși se vedeau la unele cocoane sprincenele scoase, unghiile dela picioare proaspăt făcute cu ojă, etc. și asta mi-a fost destul ca să-mi dau seama ce grijă, câți bani și cât timp cheltuiau pentru Măria Sa Stomacul, pentru mândrie și mai ales pentru plăcerile corpului.

Fraților! Dacă acest cutremur v'a spăimântat corpul și nu v'a cutremurat sufletul și nu v'a hotărît ca măcar acuma să luați viața în serios, să vă gândiți la Dumnezeu și să vă întoarceți la El cu fața întreagă, zadarnice au fost toate jertfele făcute de cutremur. Dacă dimpotrivă acest semn ceresc v'a hotărît la o viață nouă, oricât de mult ne-a costat, totuși nu e prea mult, fiindcă mântuirea noastră e mai de preț decât toate comorile pământului și pentru asta să dăm slavă lui Dumnezeu.

PAR. ȘT. PAL.

Mânăstirea Bistrița (Piatra)

Muncitorimea și bătălia materiilor prime

O țară care este — sau reușește să se facă — bogată în materii prime, este o țară ferită de prăbușiri, este o țară bogată pentru totdeauna. Având materii prime, un stat oricât de amenințat ar fi de stările anormale, el rezistă, se salvează dela cele mai grele încercări, asigurându-și în acelaș timp viitorul. Cu materii prime, orice luptă dusă pentru existența unui popor, — se câștigă. Fără materii prime, lupta adesea se pierde.

In ultimii ani mai toate țările s'au îngrijit în mod deosebit de acțiunile duse cu scopul de a-și asigura materiile prime necesare atât în caz de pace, cât și în caz de război. Pentru orice popor, materiile prime înseamnă bogăția cea mai sigură. In împrejurări grele — ca acelea din timpul războiului — materiile prime sunt deadreptul salvatoare. Păstrarea ca și întrebuințarea lor hotărâse victoriile. Risipa lor, grăbește prăbușirea.

In România a fost o vreme în care cu toții ne băteam joc de materiile prime. Oficialitatea pe deoparte și populația pe de alta, au nesocotit timp îndelungat valoarea celei mai mari bogății, — bogăția materiilor prime. Vremurile grele ne-au surprins în toiul acestei risipe. Bătălia angajată pentru recâștigarea materiilor prime de care are țara nevoie, ne cere din partea tuturor mici sacrificii. Să-i înțelegem rostul, să ne dăm seama că numai prin această bătălie vom reclădi mult din ceiace a fost culcat la pământ și în curând vom trece peste cele mai grele obstacole.

Bătălia materiilor prime se dă pe mai multe fronturi. Pe fiecare din aceste fronturi se găsesc cămășile verzi pregătite să oucerească etapă cu etapă materiile prime fără de care nu vom putea face față nevoilor economiei naționale în general. Muncitorii își au și ei frontul lor. Lor le revine sarcina de a grăbi desvoltarea industriei românești prin prelucrarea și explotarea materiilor prime. Asupra acestei chestiuni vom insista acum în deosebi, având convingerea că datorită bătăliei materiilor prime muncitorimea noastră va avea în sfârșit posibilitatea să lucreze necontenit pentru o industrie pur românească, ferită de amestecul străinilor și a banilor murdari ai acestora.

Să începem, așa dar, să arătăm care este rolul muncitorimei noastre în bătălia materiilor prime, care este câmpul ei de activitate și totdeodată să precizăm avantagiile ce revin muncitorimii de pe urma acestei bătălii.

Pentruce este chemată muncitorimea

Comandamentul materiilor prime a publicat la timp programul, mai bine spus planul de luptă. Cu ocazia aceia s'a arătat că bătălia materiilor prime se dă pentru:

1. Strângerea tuturor materialelor folosite, vechi și inutile deținătorilor.

2. Prelucrarea și punerea în stare de folosință a materialelor și instalațiilor vechi.

3. Comercializarea materiilor prime rezultate din prelucrarea materialelor strânse.

4. Exploatarea și valorificarea materiilor prime neîntrebuințate sau prea puțin întrebuințate astăzi în economia românească.

5. Punerea la dispoziția industriei naționale a diverselor materii prime cari astăzi lipsesc sau sunt aduse, cu mari sacrificii din străinătate.

6. Pregătirea pe teren a legionarilor cari se vor dedica bătăliei economice a Mișcării — pentru acest sector de activitate — prin trăire în educație aspră și în spiritul legionar al muncii pentru Țară și Legiune.

Analizate pe rând punctele de mai sus, vedem că unele se referă la colectara materiilor prime prin diferite mijloace, altele privesc partea pur comercială, iar punctele 2, 3 și 4 sunt în strânsă legătură cu viața noastră industrială. De aceste trei puncte din urmă ne vom ocupa, scoțând în evidență marele rol al muncitorimii în bătălia materiilor prime.

Din capul locului se vede cu muncitorimea este chemată la marile operații de prelucrare a materiilor prime. Centrele de prelucrare care vor fi într'un număr atât de mare încât dintr'un început își vor putea găsi de lucru câteva zeci de mii de muncitori, reprezintă unul din câmpurile de activitate ale muncitorimii. Afară de aceste centre de prelucrare, Comandamentul materiilor prime a pregătit înființarea altor centre — unele de intensificarea producției materiilor prime și altele de exploatare, investiții, etc. — unde deasemeni va fi nevoie de foarte multe brațe de lucru. In general, odată cu terminarea tuturor operațiunilor de organizare a bătăliei materiilor prime, muncitorimea noastră va putea purcede la lucru, într'un număr neobișnuit de mare, asigurându-și prin aceasta o viață mai bună, determinată de un venit mult mai sigur decât acela ce i l-a oferit ani în șir capitaliștii evrei din fruntea industriei noastre.

Pentru o industrie românească

Dar lucrul muncitorimei noastre pe fronturile unde se poartă bătălia materiilor prime, mai are și altă însemnătate: desvoltă o industrie românească, o industrie de care are nevoie orice stat național ce se vrea scăpat de profitori, cari sunt tot una cu reprezentanții marilor capitaluri străine.

Rolul muncitorimei române în bătălia materiilor prime este deci definitiv fixat. Lucrând cu tragere de inimă, cu nețărmurită încredere în victoria ce va trebui să vină, muncitorii români aflați pe unul din cele mai importante fronturi ale bătăliei materiilor prime iau parte la desăvârșirea unei opere ce va face cinste multor generații de acum înainte.

Bătălia materiilor prime se poartă pentru salvarea economiei naționale, pentru asigurarea condițiilor de traiu ale poporului român, pe scurt pentru însuși viitorul țării. Este una din marile bătălii ale istoriei Mișcării legionare.

VASILE DOVA

Şeful de cuib este deţinătorul destinelor de mâine ale neamului

Cuibul este temelia Legiunii.

Dacă nu ar fi existat cuibul, Legiunea noastră ar fi fost pe vremuri alta şi după atâta prigoană înfruntată, ar fi dispărut sau căzut la compromisuri ucigătoare.

Camaradul care nu a reuşit a înţelege ce însemnează cuibul nostru. nu a înţeles Legiunea.

Cuibul este o biserică, spune Căpitanul. In şedinţă închini Patriei, timp de o oră, gândurile tale, după ce te-ai desbrăcat la intrare de toate gândurile şi necazurile tale personale.

In cuib ne rugăm pentru ţară, cântăm cântecele noastre dragi pentru propăşirea ei şi ne înălţăm cu gândul la martirii şi eroii căzuţi pentru Legiune, sau în credinţa legionară, adică pentru mântuirea şi înălţarea Patriei.

Şedinţa e o oră de reculegere, de înflorire sufletească. In timpul ei se vor face exerciţii de tăcere deplină, adaugă Căpitanul.

Tot el spune mai departe: *„Legionarul când vine în cuib trebuie să fie cu inimă bună. Să nu pornească cu gând de sfadă, căci în cuib n'are voie să se certe nimeni. Lucrurile mari şi bune se fac cu inimă bună. Unde e inimă bună, acolo e Dumnezeu, iar unde e inimă rea, acolo s'a băgat diavolul".*

In cuib se face educaţia camarazilor şi legionarilor. Ţinta educaţiei este izbânda definitivă a Legiunii. Arma cu care putem atinge această ţintă este numai sacrificiul.

Pregătirea practică pentru sacrificiu, se face numai prin cultivarea zi de zi a celor şase legi legionare. a muncii, a tăcerii, a educaţiei, a ajutorului reciproc şi a onoarei.

Toate aceste legi învăţate în cuib prin exemple din viaţa eroilor şi martirilor Legiunii şi prin mărturisirea ce o facem în şedinţă, în faţa camarazilor, cu privire la greşelile noastre din timpul săptămânii trecute, — toate aceste legi trebuesc aplicate apoi în viaţa noastră de toate zilele, adică după ieşirea din şedinţa de acum şi până la cealaltă adunare.

In felul acesta ne transformăm. devenim oameni curaţi, nişte fiinţe noui, cu totul altfel decât cele lalte, cari încep să ne respecte, să ne admire şi să ne ia de pildă.

Şi tot în felul acesta cuibul face educaţia întregului neam, care se va desăvârşi în curs de câţiva ani.

Iată deci cuibul este temelia Legiunii şi izvorul mântuirii şi propăşirii naţionale de mâine.

Şeful de cuib care nu pune toată grija în şedinţă, pentru respectarea cu sfinţenie a prescripţiunilor din «Cărticică», înşeală Legiunea.

Oricât un şef de cuib ar aduna cotizaţii, oricât ar mări numărul membrilor şi ar da naştere la cuiburi noui, oricâte realizări materiale ar strânge pentru Legiune, dacă nu ţine şedinţele de curăţire sufletească, în cuib, astfel cum ne învaţă Căpitanul, acest şef de cuib nu aduce în realitate niciun aport Legiunii, adică nu-i sporeşte cu nimic patrimoniul ei moral, şi spiritual.

Dimpotrivă, el strică.

Inmulţind numărul camarazilor needucaţi, acest şef de cuib slăbeşte tăria sufletească a Legiunii. Intro zi, când împrejurări vitrege se vor abate asupra ţării şi Legiunii, aceste numeroase elemente slabe sufleteşte, ne vor vinde duşmanului, se vor preda lui, sau se vor da la fund. De vor încerca totuşi să lupte, se vor bate prost şi vor încurca şi pe luptătorii cei buni.

Incredinţarea şefiei unui cuib, este cea mai mare onoare pe care o face Legiunea unui camarad.

Şeful de cuib este deţinătorul destinelor de mâine ale neamului nostru.

Un şef de cuib trebue să simtă mereu prezentă în sufletul său, marea sarcină ce i s'a încredinţat şi marea răspundere ce-i apasă pe umeri.

Un şef de cuib, pe lângă pregătire, trebuie să simtă în sufletul lui şi o chemare, un îndemn dumnezeesc.

Este mult mai cinstit lucru şi mai onorabil pentru un camarad, care nu simte această chemare în sufletul său, să refuze şefia unui cuib, atunci când i se încredinţează din oficiu, decât să alerge după ea, împins de vanitatea de a avea o comandă.

Nu uitaţi niciodată camarazi muncitori că biblia legionară, cartea de căpătâi a Mişcării, a fost botezată de Căpitan *«Cărticica şefului de cuib»*.

In învăţăturile ei şi-a pus El toate nădejdile de bine pentru Patrie.

Noi n'am urcat încă toată panta suitoare a muntelui suferinţii, n'am străbătut încă întreaga pădure plină cu fiare şi n'am ajuns la limanul dela capătul mlaştinei desnădejdii.

Spre a răzbi prin toate încercările ce ne mai rezervă soarta, în lupta noastră pentru mântuirea neamului, avem nevoie de sufletele tari pe cari nu le putem făuri decât în şedinţele de cuib, sub conducerea unor şefi cari îşi înţeleg pe deplin misiunea şi chemarea, prin mistica, pilda purtării şi spiritul lor de sacrificiu.

I. DIACONESCU

Pentru sănătatea muncitorului

Infiinţarea unei cantine muncitoreşti la Obor

Cu farfuria plină..

O nouă cantină s'a deschis de câteva zile în hala de peşte Obor. Fără vorbă multă. Intr'o sală lungă, cu geamuri mari prin care lumina năvăleşte. Meritul este al Camerei de Muncă Bucureşti. Cantina este pentru ucenici. Aceşti copii aruncaţi în braţele fabricilor, au nevoie de hrană. Băcanii cari pândesc în colţul străzilor, prea îi jupoaie şi prea puţină mâncare le dau. Dar ei sunt fragezi. Acum de abia se desvoltă. Munca istovitoare cere puteri. Deci şi hrană multă. Şi atunci opera Camerei de Muncă apare ca o adevărată binecuvântare.

CUM TREBUE SĂ ARATE O SALĂ DE MESE ŞI O BUCĂTARIE

Sala unde se serveşte este mare.. Brăzdată deacurmezişul de şapte rânduri de mese, aşezate câte trei sau patru în rand. In total 25. Câte zece ucenici servesc la o masă. Pereţii sunt proaspăt unşi cu var. Pe pereţi tablouri din viaţa legiunei şi vederi din atelierele de lucru. Pe un tablou: chipul Căpitanului, încruntat puţin dar încrezător în puterile neamului, cu priviri de azur, îmbrăţişează întinderi.. Câteva manifeste ale «Ajutorului Legionar» înverzesc pereţii. Pe un piept de coloană, cuvintele Comandantului Mişcării, Horia Sima, îndeamnă la ajutor. Vederile din ateliere sunt din tre cele mai educative. Pe una: un muncitor cioplește în piatră. Mai mult bătrân decât tânăr. Dar încă puternic. Braţele îi sunt vânjoase şi ciocanul îi stă gata să izbească în daltă. Ceva aspru se împrăştie din acest tablou al muncii. Mai departe: vederi dintr'o sală de atelier. Grămezi de tablă sunt în ordine aşezate. Incolo: încă un tablou pe care se văd cazane cu metal topit. Spumos se revarsă metalul pe pereţii cazanului. Incă o vedere: Munca în Mină. Doi muncitori până la mijloc desbrăcaţi. Se vede pieptul slăbit. Privirile le sunt ascuţite, parcă ar fi de metal. Insfârşit: Două mâini de muncitor. Crăpate, butucănoase, grele, cu bătături dar pline de vlagă. Când le vezi te înspăimântă dar şi te farmecă mâna puternică de muncitor.

Bucătăria este destul de mare. Un cazan adânc şi larg în care se pregăteşte ciorba pentru 700 de persoane. Felul doi este gătit în patru crateţi mari, una ajungând pentru 150. Cantina are 700 servicii complecte. Spălătoria este tot în bucătărie. Intre bucătăria şi sala de mâncare este magazia.

Personalul de serviciu nu este numeros. Un bucătar şi încă şapte persoane care curăţă zarzavaturile, spală tacâmurile şi servesc masa. Cam puţin, deci pentru 700 persoane care iau masa aici. Mai ales că toţi aceştia sunt lucrători şi trebue să se întoarcă repede la fabrici.

PÂNE..

In prima zi au luat masa 220, în ziua 2-a 330 într'a treia 630 iar în ziua a 4-a 700. Toţi dau năvală. Nu

Iau masa muncitorii

numai ucenicii cari plătesc 10 lei de masă. Vin aproape toți lucrătorii dela fabricile «Voinea» și «Set». Dar nu numai cei dela fabrici. Se îngrămădesc toți săracii: lustragii, geamgii, vânzători de peste, etc. Lucrătorii plătesc 12 lei pentru o masă.

Toți muncitorii înfulecă lacomi din bucate. Se servește repede. Intr'un ceas și jumătate se perindă toți. Sunt voioși. Aburul fierbinte îi înseninează.

— *E bună mâncarea?*

— *(dă din cap că da), la birturi numai așa (și arată felul doi) costă 12 lei.*

Altul mai bine îmbrăcat.

— *D-ta la ce fabrică lucrezi?*

— *Sunt particular. Nu lucrez la nici o fabrică. Dar e convenabil să iau masa aici.*

Încă unul.

— *D-ta dela Voinea?*

— *Nu. Sunt pescar.*

In sfârșit altul.

— *Te-ai săturat?*

— *Da.*

— *Nu cred. Văd că încă mănânci destul de repede.*

— *Grăbesc. Merg la lucru în fabrică. Să nu întârzii.*

La masă s'a servit: 1) ciorbă de pește câte 500 gr. de fiecare și 2) cârnați cu cartofi 400 gr. Pâine la câtă vrea fiecare. Se dau și suplimente pentru cei ce nu se satură.

Și la această cantină, aprovisionarea se face, cumpărându-se dela negustori legionari. De multe ori se cumpără cartofi, brânză, carne, etc. din colțurile mai îndepărtate ale țării, unde sunt mai eftine. Până și cazanul și cratițele s'au cumpărat direct dela fabrică. S'a făcut în felul acesta economii, de 10 procente.

Numai așa pot mânca cei 200 ucenici și cei 500 muncitori, eftin și bun.

Cantinele trebuesc răspândite cât mai mult. Pe tot cuprinsul țării. O muncitorime robustă și plină de sănătate, să umple țara de bucuria vieții și de încredere.

T. I.

Răsplata muncii

Din timpurile vechi și până azi, nimeni n'a avut milă de cei mulți și obidiți.

Mulțimea cea mare a fost totdeauna exploatată. Același lux revoltător, aceeaș sărăcie goală!

Istoria e plină de nedreptăți.

In toate vremurile, clasa conducătoare a fost tirană. Rari sunt excepțiile.

In vremurile vechi munca era hărăzită numai clasei umile, de jos. Aristocrația trăia din sudoarea frunții celor asupriți.

Muncea plebea cea multă ca pleava vântului! Munceau robii muncile pământului.

— Muncitor și rob roman, ai ridicat ochii să te uiți spre soare? (Tu priveai numai negrul pământului pe care-l scormoneai).

— Ai ridicat ochii să privești strălucirea din palatele aristocratului? Când el cina întins pe sofale nu ai cutezat să strângi fărâmiturile căzute dela masa-i cu tăcâm de aur!

La fel în timpurile noastre, conducătorii de eri, înfrățiți cu jidovii, s'au arătat vrednici exploatatori nemiloși ai muncitorului.

— Muncitor român,

Prin truda muncii tale s'au ridicat palate măreț!

Prin munca ta, jefuitorii au adunat bogățiile pământului!

Din sudoarea frunții ale s'au ridicat blochausurile și cu strălucirea din lăuntru!

Pe spinarea ta încovoiată au așezat greutatea hambarelor furtului lor!

Capul tău plecat ți l-au tăiat când sdrobit gemeai!

Bancherii-patroni, hrăpăreți, de altă lege, continuă încă să te jefuiască!

Extraordinară călcare a celui mai elementar drept al omului!

Extraordinară speculare a muncii muncitorului: Patru lei ora de lucru!

Bancheri-patroni, lacomi avari, adunați munți de aur!

Voi ce ați zidit pivniți în alte țări și ați îngropat aurul Țării acolo, ce răsplată vă așteaptă?

La ce o să vă folosească aceste comori ale pământului, îngropate departe de Țară?

Nu vă temeți că o să se prăbușească pivnițele aurului vostru?

Și cu ele o să vă prăbușiți și voi?

Nu vă temeți că aurul vostru o să se îngroape acolo în adâncul pământului?, iar aici stoarceți sângele muncitorului cu patru lei ora!

Aurul vostru-i plin de sânge!

Aurul vostru-i plin de lacrimi!

Sângele și lacrimile muncitorului și a familiei lui!

Muncitor român, a sosit ceasul dreptății!

Intr'un regim de dreptate pentru toți, exploatarea omului de către om trebue să înceteze. Și va înceta.

Pe lângă fiecare fabrică și întreprindere s'au trimis comisari de românizare ca să oprească nedreptățile și să ușureze viața muncitorului.

Muncitor,

Până acum toți te-au umilit și te-au desconsiderat!

Până acum toți ți-au disprețuit munca, dar trăiau din munca ta!

De acum însă, cu începerea timpului de lumină și dreptate, munca ta va fi răsplătită. De acum munca ta îți este o aureolă!

Azi, când încep înfăptuirile pentru îmbunătățirea vieții muncitorești, muncitorul trebue să ia parte cu însuflețire.

Organizarea luptei are de scop să dea o pâine mai bună pentru toți.

Să nu mai rabde nimeni de foame.

Am răbdat și am suferit destul!

In toate fabricile și centrele muncitorești să fie cantine. Lângă fiecare fabrică să fie case bune și curate pentru adăpostul muncitorului și familiei sale.

Pentru înfăptuirea acestor îmbunătățiri, chemăm pe toți muncitorii să ia parte. Să ajute cu fapta! Să dea năvală la chemare! Ceea ce face, lui își face.

Să nu aștepte totul de-a gata. Căci ceea ce e primit fără osteneală, ușor se risipește.

ION CAZACIUC

Din Țară

Un puternic cutremur s'a abătut asupra țării noastre. După puterea lor, ele se gradează dela 1-12. Cutremurul dela noi a fost de gradul al 9-lea. E cel mai puternic din câte au avut loc în țara noastră. S'a resimțit aproape în toate țările din Europa. La noi a avut urmări foarte rele. Mai multe sate și două orașe, Panciu și Focșani distruse; altele, în special orașele dela șes, greu încercate. Sute de case dărâmate sau aproape dărâmate. Sute de oameni morți sau aruncați pe drumuri.

La București aceiași stare. Palatul Carlton de 12 etaje a îngropat sub dărâmăturile lui zeci de ființe.

La moștenirea — o țară ciuntită, mii de refugiați neîngrijiți, dezordine și sărace — pe care ne-a lăsat-o tirania de eri, se mai adaogă și prăpădul cutremurului. Dumnezeu iubește pe cel ce-l pune la încercare. Și legionarii sunt din nou greu loviți. Greutățile vor fi însă învinse oricât de multe s'ar ivi. Și cu atât mai mare va fi vrednicia legionară. Pentrucă nu este piedică pe care legionarul să n'o poată trece.

*

«Carltonul» un bloc nou, nu mai există. Alte blocuri, multe, foarte multe, crescute peste noapte, sunt pe cale de a se prăbuși. Vina? Nu e numai a cutremurului. Trebue căutată în felul întregului sistem de viață de după război. Cazul blocului Carlton pune în adevărata lumină toate construcțiile și lucrările publice, executate la noi în ultimii 20 ani. Nimic nu s'a făcut pentru neam, pentru cei ce vor veni.

Îmbogățiții cereau, excrocii construiau. Scopul? Un profit cât mai mare. Și acesta se obținea pe două căi. In primul rând prin exploatarea mânei de lucru, a muncitorului. Salarii mici. Muncitorul nu primea nici strictul necesar pentru viață. In al doilea rând, prin folosirea în construcții a unui material eftin și de calitate inferioară. Molozul dărâmăturilor dela Carlton ne stă mărturie. La aceasta se mai adăuga și graba celor ce investeau capitalurile în construcții. Capitalistul dorea să poată închiria cât mai repede apartamentele clădite.

S'a ajuns astefel la construcții fără valoare. Lucrările sunt ca și mâștile afaceriste de eri.

O voință mai puternică decât cea omenească a vrut să arate că ceea ce s'a clădit până acum e putred. In prag de veac nou, ceeace se construește trebue construit din temelie. Și se va construi. Din suflet și piatră, din sânge și beton, pentru milenii!

*

Un popor e cu atât mai viguros cu cât reacționează cu mai multă voință și hotărîre la eliminarea răului. Legionarul nu se înspăimântă. Nu se încovoaie. Hotărît el înfruntă și stăpânește încercările

Corpul răsleți mobilizează, în dimineața prăpădului pe toți legionarii. Corpul muncitoresc și cel studențesc, la fel. Muncitori și ingineri, studenți și meseriași, pornesc la curățire și reconstrucție.

D. COMANDANT HORIA SIMA

Șantierul Carlton, cel mai perfect model de bătălie legionară. Condus și organizat, lucrul se desfășcară sistematic, după cele mai noui metode și cu cele mai perfecte aparate și mașini. Cantina condusă și organizată de d-nele legionare din cuibul Transilvania, servește zilnic brațelor de pe șantier, sute de ceaiuri și gustări. Alimentele vin din donațiile voluntare și entusiaste ale celor binevoitori.

*

Dela Avrig, legionarii străbat 400 km. pe jos pentru a se înrola în lucrările de pe șantier. O echipă de muncitori minieri desăvârșesc lucrările de pătrundere la subsoluri.

*

D. Horia Sima, se interesează personal și la fața locului de mersul lucrărilor și de desgroparea victimelor.

D. general Antonescu sosit din Italia, își îndreaptă primii pași spre acelaș șantier.

*

D. Ion Protopopescu, ministrul Comunicațiilor și Lucrărilor publice, la fața locului dă directive de organizarea lucrului.

*

Se înființează, din ordinul d-lui Horia Sima, organizația «Munca Legionară». Cu ramificație în toate localitățile care au suferit stricăciuni, noua organizație de sub conducerea d-lui comandant Stoicănescu pornește la reparațiunile necesare. Prin munca voluntară; prin munca smulsă din voința înoitoare a Căpitanului.

*

Ajutorul Legionar, ia sub scutul său pe cei loviți de cutremur. D l Ilie Gârneață pleacă în Moldova pentru a constata singur gravitatea nenorocirii și a distribui primele ajutoare

*

Ministerul de Justiție, prin diferite măsuri pune la adăpost pe cei sărăciți în urma cutremurului.

*

Crucea Roșie germană se înscrie pentru ajutorarea sinistraților cu aproape 5 milioane lei; d-l Fabricius, ministrul Germaniei la București cu 100.000 lei. Cei ai Italiei și Spaniei la fel.

*

Intr'o sforțare comună și cu sprijinul camaderesc și adânc uman al națiunilor prietene, legionarii pornesc cu avânt la refacerea țării. De sub dărâmături înverzește Locașul nou al Patriei. Românul îl vede, îl simte. Și se întrece în a jertfi și a se jertfi cât mai mult

Totuși mai sunt câțiva absenți. In clipe când se întoarce cel mai mari pagini ale istoriei noastre, ei nu văd și nu aud nimic. Umplu cafenelele, populează restaurantele și străzile sau induc în eroare pe cei neștiutori. Umbre coborîte din altă lume. Nu înțeleg nimic din ceeace este Mișcare Legionară.

Nu cerem nimic dela ei. Dar s'o știe: am biruit fără voia lor și împotriva voinței lor. Vom ridica o nouă țară, chiar dacă va fi să trecem peste ei.

Cronicar

Frumusețea muncii legionare

Indemnul la muncă nu e lucru nou.

«A munci înseamnă a trăi», «Munca e brățară de aur», și alte o mulțime de vorbe înțelepte au fost iscodite pe seama muncii.

Ceea ce poate fi nou este tălmăcirea cestor zicale.

Poți să zici «munca e brățară de aur» și să te gândești că trebue să muncești din greu ca să aduni cât mai mult aur. Poți să zici altuia «munca e brățară de aur» și să-ți spui în gândul tău: lasă-l munceaască, dacă se poate cât mai mult: pentru el munca și pentru mine brățara.

Dar cugetul curat al necunoscutului care cel dintâi a rostit această vorbă nu poate fi nici unul din cele arătate mai sus.

Este o lege firii, cunoscută de învățați, care spune că totul în lume se naște din mișcare. Rămânerea în loc aduce înțepenire, moarte.

Pentru om cea mai frumoasă din mișcări e munca. Dar pentru ca munca să le fie într'adevăr frumoasă, ea trebuie să pornească din inimă. Munca silită, munca cu gând de îmbogățire, munca neomenească pentru îmbogățirea altora, nu pot fi niciodată frumoase.

In Legiune munca e lege.

Căpitanul și acei care l-au înconjurat s'au legat cu munca zi și noapte. Dar n'au muncit orbește tru că n'au făcut nimic orbește. Au muncit până la istovire, dar tocmai aceasta le-a adus mulțumirea cea mare a datoriei împlinite. Căpitanul, cel dintâi, a frământat cu mâne le lui lut de cărămidă. Legionarii l-au urmat și au ridicat di gani și biserici. Toată această muncă nesilită a înfrățit pe legionarii cărturari cu legionarii muncitori cu brațele.

De aici a pornit drumul pe care viața muncitorească îl va lua în România Legionară.

De aici toate măsurile de ridicare și sufletească și materială a vieții muncitorești. **Legiunea aduce în dar muncitorului ceea ce a fost dreptul lui de totdeauna: frumusețea muncii.**

In românia Legionară muncitorul va înceta a fi un om cedreptățit de alți oameni, un om care din această pricină e mereu nemulțumit, mereu dornic să ia locul altuia. Muncitorul nu va râvni locul altuia, ci locul lui va fi râvnit de alții, căci acest loc înseamnă: dreptate omenie și muncă cinstită.

Ce minuată frumusețe e în această așezare.

Dar împlinirea ei întreagă nu poate veni decât cu ajutorul muncitorului. Prin felul cum își va cinsti fiecare singur munca lui și se va cinsti pe sine, munca lui și el se va ridica.

A te cinsti pe tine înseamnă a nu te umili, dar nici a nu te îngâmfa. ci a-ți ști măsura vorbelor și faptelor pe care bunul simț trebuie să ți-o arate A-ți cinsti munca înseamnă să o împlinești cu drag și scoți din ea tot ce firea ta găsește mai frumos.

Fiecare muncitor își poate făuri frumusețea vieții din felul în care va ști să-și găsească locul lui în viața neamului.

Fiecare muncitor va trebui să câștige zentru munca lui dragostea care să-l facă să poată alege din ea ceea ce e mai frumos, ca s'o facă prețuită de toată lumea.

Acesta e dumul pe care i-l arată Legiunea.

DRAGOȘ VITENCU

Rostul femeii muncitoare

Vorbind de rostul femeii, desigur că mă gândesc la toate femeile, cari pot munci. Nu intră aici numai cele bolnave și bătrâne. Pentru dânsele trebuie să muncească cele tinere și sănătoase.

Nimic nu e mai frumos în lume decât: munca. *Și fierul dacă e lăsat să stee în șură sau în pivniță ruginește. Dar dacă cu el se sapă brazdă adâncă în pământ, atunci capătă o strălucire minunată.*

Tot așa și omul, care trândăvește, îmbătrânește înainte de vreme și nu este folositor nici lui, nici altora.

Mai de mult, munca femeii era mai ușoară. Bunicile noastre își creșteau copiii în dragoste de Dumnezeu, de țară și de neam. Se ocupau cu așezatul și rânduiala casei, cu gătirea bucatelor, cu țesutul și cu alte lucruri de ale gospodăriei. Și la timpuri de restriște înarmau pe soții și pe fii lor și-i trimeteau să apere: ogorul, legea și credința și să învingă, sau să moară.

Dar acum multe femei, au fost nevoite, ca pe lângă munca din Cămin, să mai facă și o muncă în afară, pentruca să câștige o bucată de pâine și să ajute la greutățile vieții de familie, care de multe ori nu se îndestulează numai cu ceeace câștigă bărbatul. Sau cele cari n'au un cămin, trebuie să muncească, ca să poată trăi.

Mai cu seamă în timpul marelui război și de atunci încoace, femeele au intrat în diferite locuri unde, până atunci lucrau numai bărbații Țăranca a înlocuit pe soț la lucrul câmpului. Lucrătoarea dela vase a intrat în: fabrici, ateliere, etc. Femeea funcționară a înlocuit pe camaradul ei dus, să apere hotarele. Și așa pe încetul în lipsa bărbatului sau alături de el, femeea a căpătat o tot mai mare însemnătate.

Intâmplările prin care a trecut lumea în ultimii ani, n'au mai îngăduit nici femeei să ducă viața liniștită din alte vremuri. Ea trebuie să muncească din zori și până în noapte, ca să ție aprinsă flacăra focului din cămin și în acelaș timp să repuie toată priceperea și tot sufletul, pentru munca care o îndeplinește:: fabrici, ateliere, la câmp, în birouri, în profesiile libere și oriunde i-a câștigat un loc prin cinste și dreptate.

In noul stat legionar, munca are valoarea unui crez.

— *Doctrina legionară unește la un loc, fără nici o deosebire, pe toate muncitoarele și pe toți muncitorii români, indiferent dacă unii lucrează cu târnăcopul sau cu acul, iar alții luptă cu spada, sau cu condeiul.*

Intr'o înfrățire creștinească muncitorii dornici de toate felurile, vor dura pe temelie nouă statul românesc legionar *și* numai românesc *așa cum l'au visat eroii și martirii noștrii.*

Căci ce înseamnă legionarism?

Românism, cinste, dreptate și muncă fără preget.

Henrieta V. Gavrilescu

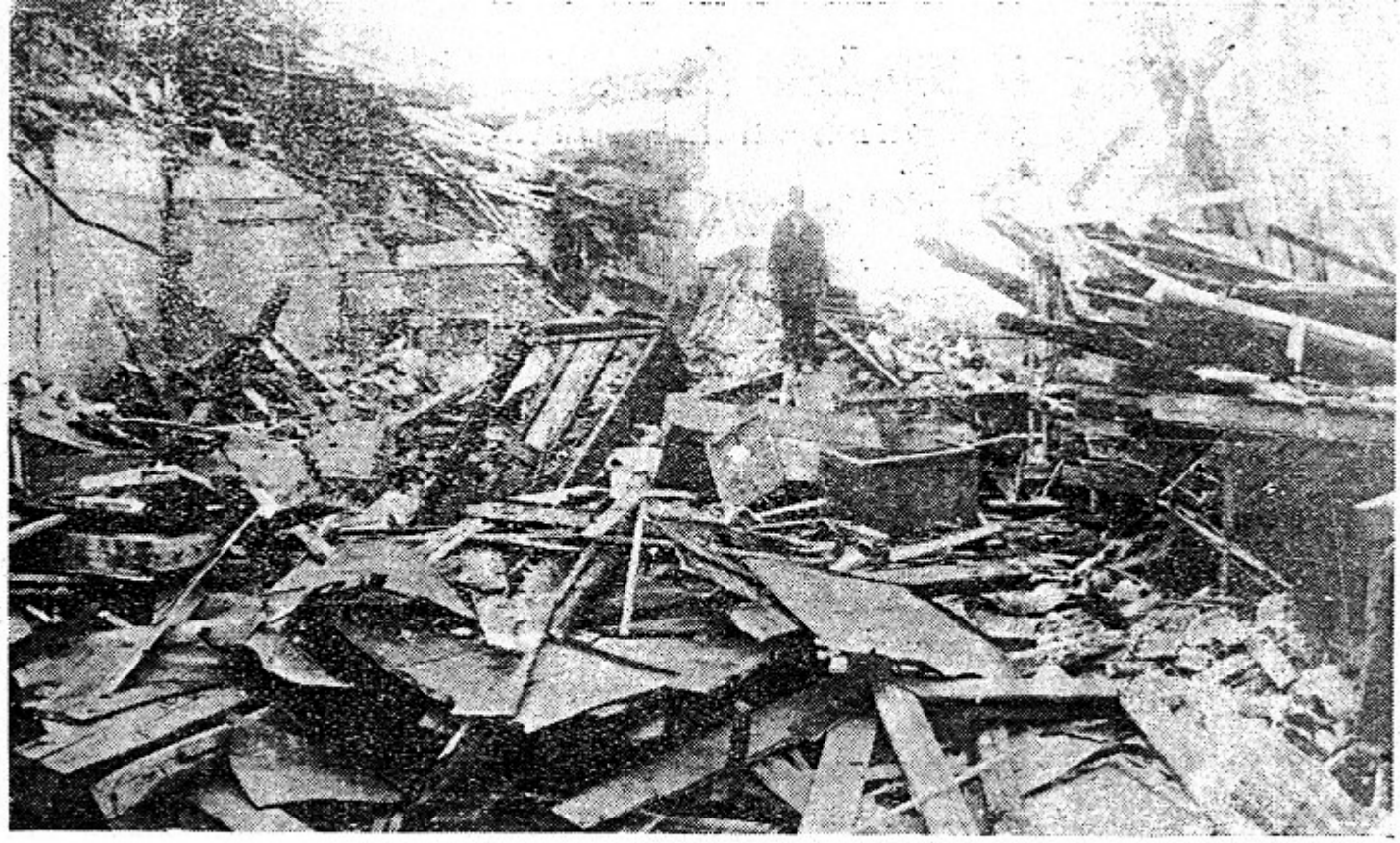

S'au năruit case... Cine ar putea să se măsoare şi să oprească furiile naturii ?! Dar... vom porni la lucru. Vom alina suferinţele celor păgubiţi. Vom clădi noui ziduri. Mai puternice. Le vom ridica pe aspră credinţă legionară, nu pe putregaiul păcatelor. Sufletul ne va fi plin de Dumnezeu. Pereţii zidiţi de noi vor fi trainici. Pe acoperiş va sta rezimată puternic bolta cerului. Nu se vor prăbuşi niciodată.

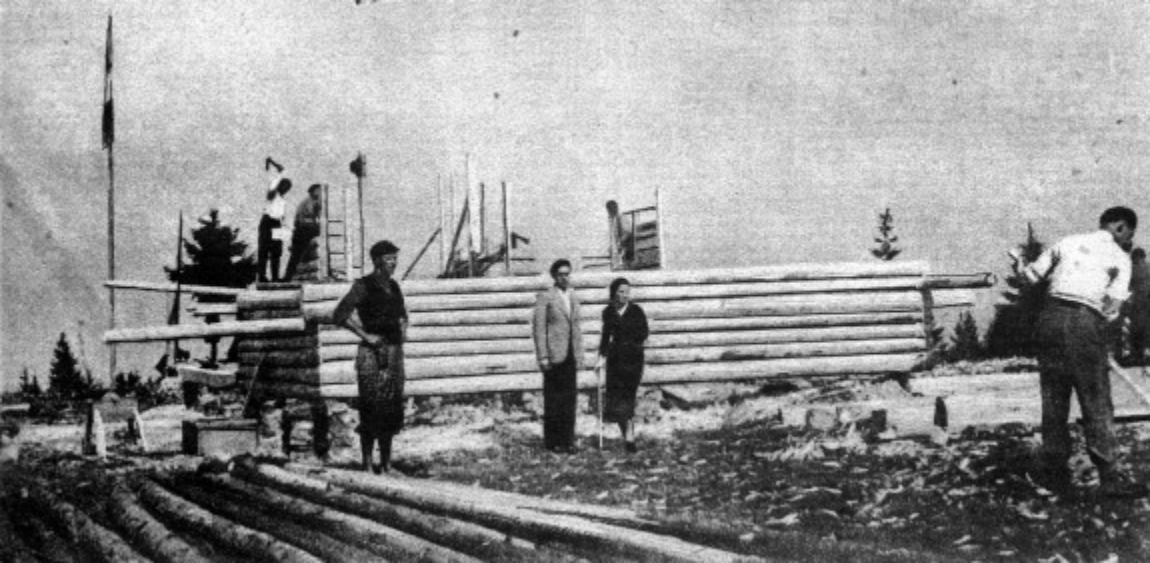

J. Lefler